

Eventyret om Mille i Skraldeskoven

HØRSENS KOMMUNE

TEKNIK OG MILJØ

*2. udgave Juni 2007
Copyright © Teknik & Miljø,
Horsens Kommune*

*Tekst: Annemette Hunger
Tegning: Anne Dorthe Christensen
Layout og Tryk: Grafisk Afd.,
Horsens Kommune*

Trykt på Svanemærket papir

Der var en gang en lille pige, der hed Mille. Hun boede sammen med sin far og mor i et lille, rødt hus, der lå i udkanten af en stor skov.

Milles mor og far havde tjent penge ved at gå på arbejde i skoven,

men den store skov var pludselig blevet så mørk og farlig, at Milles mor og far ikke længere turde gå ind i skoven for at arbejde.

Derfor var de blevet så fattige, at de ikke kunne købe mad nok til at spise sig mætte.

En aften var de atter en gang gået sultne i seng, for der havde kun været nogle tørre stykker brød og et gammelt, surt stykke ost at spise til aftensmaden. Mille kunne ikke sove, for sulten gnavede i maven, og derfor hørte hun sine forældre snakke sammen.

”Åh,” sagde Milles mor, ”hvor er det synd for Mille, at hun må bo hos os, hvor hun aldrig kan spise sig mæt.” ”Ja,” sagde Milles far, ”jeg er så ked af det – vi må finde på noget – Mille kan ikke blive her hos os.” Milles mor begyndte at græde. ”Vi bliver nødt til at sætte Mille i tjeneste hos den onde herremand”, sagde Milles far, ”selv om han er en ond herre, der slår sine tjenere, så får Mille i det mindste mad hver dag, hvis hun bor hos ham”.

Mille stod hurtigt ud af sengen. Nej, hun ville ikke være tjener hos den onde herremand, så hel-

lere gå hjemmefra. Hurtigt pakede Mille en lille rygsæk med sin tykke vintertrøje og et par ekstra sokker.

Da solen rød og rund stod op over horisonten, sov Milles forældre stadig tungt, og Mille skyndte sig at tage sine støvler på. Stille gik hun gennem den lille stue. Det lykkedes hende at lukke yderdøren bag sig, uden at den knirkede. Mille gik hurtigt væk fra det røde hus ind i den store, mørke skov.

Mille gik ud af skovvejen - hun var ked af det. Hun tænkte på sin mor og far, og hun græd lidt, for hun savnede dem. Derfor lagde hun ikke mærke til, at skoven omkring hende blev mørkere og mere tæt.

Mille opdagede pludselig, at skoven var blevet så mørk, at hun ikke kunne se stien mere. Det var sort omkring hende – næsten som om, det var midt om natten.

Nu kunne hun umuligt finde vej.

Mens hun stod og kiggede sig omkring, fik hun øje på en stor, flot myretue. Myretuen var næsten lige så høj som Mille selv, og tusindvis af røde skovmyrer

kravlede op og ned ad tuen.

Da Mille kiggede efter, kunne hun se, at myrerne havde besvær med en stor plastikpose, som var blevet smidt lige ned oven i myretuen. Myrerne kæmpede med at flytte den væk fra deres

tue, men de var meget små, og plastikposen var stor. Mille kunne se, hvordan de sled og slæbte for at flytte posen væk fra myretuen, men det lykkedes ikke for dem.

"Åh nej," tænkte Mille, "en plastikpose er 450 år om at forsvinde, hvis den bare bliver liggende der." Mille skyndte sig at samle

plastikposen op og puttede den i lommen – "den putter jeg i en affaldsspand senere", tænkte hun og ville gå videre.

Men det var så mørkt, at hun ikke kunne finde vejen, og Mille satte sig ned i skovbunden og græd. Hun viste ikke, hvad hun skulle gøre. Pludselig hørte hun en lille stemme. Hun kiggede ned og fik

øje på en lille bitte myre med en guldkrone på hovedet, der sad ved hendes fod. "Hvem er du", spurgte hun. "Jeg er myrernes konge – du hjalp os, og nu hjælper vi dig. Du skal gå den vej", sagde myrernes konge og pegede, "så kommer du videre ind gennem skoven – gid held og lykke dig må følge."

Mille tørrede tårene bort, sagde så mange tak og gik den vej, som myrernes konge havde sagt det. Mille gik glad videre; hun nynnede og sang en lille sang. Foran hende stod med ét tre rådyr og spiste det friske grønne græs på engen lige ved siden af skovstien. De var meget flotte – selv om det var mørkt, kunne Mille tydeligt se de smukke brune dyr, og da hun kiggede nøjere på dem, kunne hun også se et lille råkid, der drak mælk hos sin mor.

Men hvad var det? Lige foran de græssende rådyr lå nogle knuste sodavandsflasker. "Nej, nej,"

tænkte Mille, "hvis et af rådyrene træder på et glasskår, så gør det da forfærdelig ondt og bløder".

Mille tog sin rygsæk og tømte den. Vintertrøjen og sokkerne lagde hun på en træstub. Så skyndte hun sig at samle alle glasskårene sammen i rygsækken. Hun ville blive nødt til at tage dem med ud af skoven, til hun fandt en affaldsspand, hun kunne lægge det hele i. Hun tog sin tykke trøje på og stoppede de ekstra sokker i lommerne og fortsatte videre ad skovstien.

"Mor og far," tænkte Mille, "jeg savner mor og far". Tårene løb ned ad Milles kinder. "Hvor skal jeg sove i nat?", tænkte hun, "jeg kan da ikke sove helt alene her i den mørke skov.

Pludselig stod der foran hende på skovstien et stort rådyr med flot gevir. Rådyret stod helt stille

og så hende lige i øjnene. "Nej, nej," råbte Mille, "du må ikke stange mig!" – Mille skulle lige til at løbe sin vej, da rådyret sagde: "Bliv ikke bange, lille pige, jeg er rådyrenes konge. Du hjalp os – nu hjælper vi dig. Gå den vej ned mod den lille sø, så er din lykke måske gjort. Gid held og lykke dig må følge." Rådyret vendte om og forsvandt ind i skoven.

Mille følte sig ikke så alene mere, og hun gik straks ad en lille sti og kom også kort tid efter til en lille skovsø. I mørket så søen helt sort og stille ud, og der var ingen dyr at se. Mille gik tættere på for at se ned i vandet.

Men hvad var det? Nede i vandet lå en gammel øldåse. "Den pynter sandelig ikke", tænkte Mille. "Hvor er det dumt at smide en øldåse her. Jeg må hellere samle den op, for hvis den bliver liggende her, forsvinder den først om 300 år."

Mille bøjede sig ned og samlede dåsen op for at putte den i rygsækken, og lige i det samme begyndte jorden at ryste, og der lød buldren og torden. Mille holdt hænderne op for ørerne og forsøgte at holde balancen, mens jorden gyngede under hende. Håret rejste sig på hovedet af Mille, hun lukkede øjnene, og hun kunne ikke røre sig af bare skræk.

Efter et stykke tid blev der stille; Mille hørte, at fuglene begyndte at synge, insekterne summede omkring hende, og der var med ét en vidunderlig, sød duft fra blomsterne.

Mille åbnede langsomt øjnene og så sig omkring. Der var blevet lyst i hele skoven, solen skinne- de, og hun kunne se bierne, der summede omkring i de mange farvestrålende blomster. Træerne stod med smukke lysegrønne

blade, og hun fik øje på et lille egern, der pilede af sted op ad en træstamme. Et højt plask fik Mille til at kigge ned i søens blå vand, og hun fik øje på nogle små fisk, der sprang omkring i det klare vand.

Pludselig hoppede en stor, grøn frø op på bredden ved siden af hende. Mille bøjede sig ned til den.

"Jeg er frøernes konge", sagde den. "Du har reddet os. Skoven var forhekset af den onde Skraldeheks, der havde smidt sit ækle affald her, men du har fjernet det og løst forbandelsen. Du hjalp os – og nu hjælper vi dig. Tag blot hjem igen! Gid held og lykke dig må følge."

Frøen hoppede ud i søen igen, og i det samme mærkede Mille et puf i ryggen. Hun vendte sig om og så den dejligste hvide hest, der kiggede ned på hende med store, sorte øjne og vrinskede blidt. Omkring halsen havde den en lille pose, der var lukket med et rødt bånd.

Hesten puffede blidt til Mille igen og slog med hovedet. "Tag du blot hjem", havde frøen sagt. Med noget besvær klatrede Mille op på ryggen af den store hest, og straks red den af sted med

hende gennem den lyse, solbeskinne- de bøgeskov.

Der gik ikke lang tid, før de kom til skovens udkant, og Mille fik øje på det lille røde hus. Hesten vrinskede højt, og Milles mor og far kom løbende imod dem. "Åh Mille," råbte Milles mor, "vi har sådan savnet dig – hvor har du dog været?"

"Sikke en smuk hest", sagde Milles far, "hvad er det, den har om halsen?" Mille bøjede sig ned og tog posen, der hang om hestens hals. Hun løsnede det røde bånd og så, at posen var fuld af penge. "Se far," råbte Mille glad, "nu behøver vi ikke at sulte mere". "Nej," sagde Milles mor, "og nu, da skoven er blevet lys, kan vi arbejde i skoven igen, og nu har vi endda en dejlig hest til at hjælpe os."

Mille hoppede ned fra hesten, og far, mor og Mille opfavnede hinanden. Og de levede lykkeligt til deres dages ende i det lille røde hus ved den store, lyse skov.

Horsens Kommune
Rådhusvej 4
8700 Horsens

Telefon: 76 29 29 29

teadc@horsens.dk
www.horsenskommune.dk

HØRSENS KOMMUNE

TEKNIK OG MILJØ
